

Razširimo misijon

Ljudski misijon, ki je ob prehodu z zime na pomlad razgibal skupnost slovenskih vernikov mestnih župnij v Trstu, je – ne glede na dokaj skromno odmevnost v naši javnosti in ne glede na to, ali bo zares zaoral v duhovno življenje posameznih udeležencev in prispeval njihovi rasti v odraslo krščanstvo – gotovo spodbuda ali vsaj priložnost za nadaljnje razmišljanje. Porodilo se je prav ob slovesnem zaključku misijona, ko je voditelj, minorit Janez Šamperl izrekel željo in potrebo, da bi pripravljalni odbor misijona nadaljeval z delom kot spodbujevalec in neke vrste koordinator naše cerkvene dejavnosti, kar bi pomenilo ne samo dejansko pomoč našim dušnim pastirjem, ampak bi iz nas naredilo skupnost, ki bo sposobna se spraševati o svojem delu, načrtovati, postavljati nove cilje, se organizirati ..., da bo – skratka – sposobna gledati naprej. Je pa še nekaj drugih dejstev, zaradi katerih smo moralno dolžni misliti o usodi te skupnosti, ki se sicer stalno manjša in šibi, a vendarle predstavlja realnost, ki se zna tudi izkazati. Najprej prihod novega voditelja tržaške cerkve nadškofa Crepaldija. Vsaka zamenjava v vodstvu povsem naravno pomeni tudi možnost sprememb, zamenjav, novih strategij, čeprav seveda tudi trenj in tudi polemik za srečo tistih, ki so srečni, če lahko pihajo na žerjavico in širijo nezadovoljstvo in malodušje. Čeprav so nekatere izbire lahko nepopularne, pa se ne smemo spuščati v sodbe in zavračati vse spremembe v tržaški Cerkvi. In spremembe so potrebne tako v tržaški Cerkvi na splošno kot v tistem delu, ki zadeva slovenske vernike in v katerem je bilo že dolgo časa čutiti prevladujoče malodušje, ki nas je vse hromilo. To ni nobena kritika na prejšnje vodstvo, toda preteklost nas je nekako uspavala z ustaljeno prakso, da je najbolje, če se nič ne spremeni. In tako je tržaška Cerkev in mi v njej živela brez novih načrtov in brez novih pobud, ki bi dokazovale, da smo še živi in da imamo še kaj povedati družbi, v kateri je imela in mora še imeti svoj prostor, da lahko opravlja svoje poslanstvo. Z novim škofom smo tako dobili novega vikarja, ki ima svoje poglede in je kritičen opazovalec družbenih pojavov med nami. Če bo užival zaupanje in podporo, bo lahko sprožil marsikatero koristno pobudo, ki bo okrepila našo celotno skupnost. Misijon je bil dobra in koristna spodbuda, o kateri lahko le obžalujemo, da je bila namenjena samo mestnim vernikom. Pustil pa je lepe sledove in eden med temi je gotovo tudi pripravljalni odbor, ki si je pridobil dragocene izkušnje. Škoda bi bilo se jim odpovedati. Prav tako koristno sredstvo bo tudi nov škofijski pastoralni svet, v katerem pa bi moral slovenski del imeti možnost samostojno razpravljati o specifičnih problemih, ki zadevajo našo skupnost. Kljub vsem težavam sedanosti, bomo s sodelovanjem vseh naših komponent – duhovniških, redovniških in laičnih – s požrtvovalnim duhom ter čutom odgovornosti brez dvoma marsikaj rešili, deležni bomo zadoščenja, da smo opravili svojo dolžnost in bomo lahko bolj vedro gledali v prihodnost.

